

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/81/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121202244
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Horváthová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2121202244.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v spore žalobcu: Bytové hospodárstvo Hlohovec, s.r.o., IČO: 36 235 130, so sídlom Za poštou 7, Hlohovec, zastúpenému: Advokátska kancelária SPÁL & Partners s.r.o., IČO: 54 252 601, so sídlom Kapitulská 454/12, Trnava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. XXX/X, D., zastúpenému JUDr. Andreou Čechovičovou, IČO: 37 849 417, advokátkou so sídlom Paulínska 17, Trnava, o vypratanie nehnuteľnosti, na odvolanie žalobcu proti výroku I. v časti povinnosti poskytnúť náhradné ubytovanie rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 13C/23/2021-110 zo dňa 05.03.2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalobcovi poskytnúť náhradné ubytovanie a vo výroku II. o trovách konania ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd výrokom rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný v 1. rade je povinný spolu so spolu žijúcimi osobami vypratať byt č. X nachádzajúci sa na prízemí obytného domu so súp. č. XXX E. D., F. C. G., H. I. X, postaveného na parc. reg. „C“ č. 1683/3, nachádzajúci sa v kat. úz. D., obec D., okres Hlohovec, zapísaný na LV č. XXXX, vedeným Okresným úradom Hlohovec, kat. odbor, a to do 15 dní od poskytnutia náhradného ubytovania.

II. Žalobca má voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 126 ods. 1, 2, § 685 ods. 1, § 710 ods. 1, 2, 3, 4, § 711 ods. 1, § 712 ods. 1, § 712a ods. 3 zák. č. 40/1964 Z.z. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 232 ods. 3, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že na základe žaloby je voči žalovanému 1 vedené konanie o vypratanie bytu č. X nachádzajúceho sa na prízemí obytného domu so súpisným č. XXX E. D., F. C. G., H. I. X, postaveného na parcele registra „C“ č. 1683/3, nachádzajúceho sa v kat. úz. D., obec D., okres Hlohovec, zapísaného na LV č. XXXX, vedeným Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor (ďalej len „Byt“). Žaloba bola podaná aj voči manželke žalovaného 1. Uznesením tunajšieho súdu č.k. 13C/23/2021-78 zo dňa 11.11.2021 bolo konanie voči žalovanej 2 zastavené. Žaloba bola odôvodnená tým, že žalobca ako komisionár vykonáva všetky práva a povinnosti prenajímateľa bytov v obytných domoch vo vlastníctve Mesta D.. Na základe uvedeného dňa 06.06.2001 žalobca uzatvoril so žalovaným v 1. rade a jeho manželkou nájomnú zmluvu na dobu neurčitú, predmetom ktorej bol prenájom Bytu. Keďže nájomcovia neplatili riadne a včas nájomné, žalobca dňa 10.04.2019 vypovedal nájomnú zmluvu z dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Výpovedná lehota uplynula dňa 31.07.2019. Žalovaný a jeho manželka následne užívali Byt bez právneho dôvodu. Žalovaný 1 nepoprel existenciu nájomného vzťahu, ani skončenie nájmu výpoveďou dňa 31.07.2019. Bol však názoru, že nájomný vzťah sa obnovil podľa § 676 OZ, žiadal preto žalobu zamietnuť. Žalobca poukázal na § 710 ods. 2 OZ, podľa ktorého obnova nájmu podľa § 676 ods. 2 OZ neplatí pre zánik nájmu bytu. Žalovaný uviedol, že mal dlhodobo vážne chorú manželku, ktorá bola dlhodobo ležiacim

pacientom a medzičasom zomrela. Jediným príjmom žalovaného je invalidný dôchodok. Je občanom v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov, čo potvrdzuje skutočnosť, že mu bola priznaná bezplatná právna pomoc, preto má nárok na bytovú náhradu. Žalobca bol názoru, že žalovaný 1 nemá nárok na náhradné ubytovanie, keďže hmotnú núdzu nepreukázal v čase vypovedania nájomnej zmluvy, ktorý názor vyvodil z § 710 ods. 4 OZ. V konaní nebolo sporné, že žalovaný 1 mal s manželkou na neurčitú dobu prenajatý Byt. Žalobca dňa 10.04.2019 vypovedal nájomnú zmluvu z dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. d) OZ. Vypovedná lehota uplynula dňa 31.07.2019. Manželka žalovaného zomrela dňa XX.XX.XXXX. Žalovaný 1, ktorý je v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov, užíva byt naďalej. V konaní bol žalovaným vyjadrený názor, že podľa § 676 ods. 2 OZ sa nájomný vzťah obnovil. K tomu súd uvádza, že predmetom nájmu bol byt, v prípade ktorého v súlade s druhou vetou § 710 ods. 2 OZ sa ustanovenie § 676 ods. 2 OZ nepoužije. Z uvedeného dôvodu nemohlo dôjsť k obnoveniu nájmu. Žalovaný 1 teda užíva byt bez právneho dôvodu, preto mu súd vo výroku I. uložil povinnosť byt vypratať. Pokiaľ ide o nárok žalovaného 1 na náhradné ubytovanie, súd zastáva názor, že tento nárok mu vznikol. Vyplýva to z § 712a ods. 3 OZ, podľa ktorého nárok na náhradné ubytovanie vzniká nájomcovi, ktorý je v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov, a ktorého nájomný pomer skončil z dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. d) OZ, čo v predmetnej veci nebolo sporné. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že hmotnú núdzu z objektívnych dôvodov je potrebné preukazovať ku dňu doručenia výpovede. Uvedené má (podľa § 710 ods. 4 OZ) význam iba vo vzťahu k predĺženiu výpovednej lehoty o ochrannú lehotu. Vo vzťahu k nároku na náhradné ubytovanie je dôležité, aby stav hmotnej núdze z objektívnych dôvodov, existoval ku dňu, kedy sa má nájomca vysťahovať, čo vyplýva aj z odkazovaného komentára k OZ, vo vyjadrení žalobcu zo dňa 26.02.2025 (čl. 102 spisu). Žalovanému 1 preto vznikne povinnosť vypratať byt až po poskytnutí náhradného ubytovania. Súd žalovanému 1 určil na splnenie povinnosti vypratať byt v súlade s § 232 ods. 3 CSP primeranú dlhšiu lehotu 15 dní od poskytnutia náhradného ubytovania, ktorá lehota mu má slúžiť na presťahovanie si zariadenia bytu a osobných vecí. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému 1 na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku. Neboli pritom tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1 nemal priznať.

4. Voči výroku I. rozsudku v časti uloženia povinnosti žalobcovi poskytnúť náhradné ubytovanie podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP a žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby ho zmenil tak, aby uložil žalovanému povinnosť vypratať byt so spoluzijúcimi osobami bez poskytnutia náhradného ubytovania.

5. V odvolaní poukázal na bod 23. odôvodnenia rozsudku s tým, že stav hmotnej núdze z objektívnych dôvodov má existovať ku dňu, kedy sa má nájomca vysťahovať z bytu, za nesprávny, arbitrárny a právne neudržateľný. Má za to, že ohľadom tvrdenia, že stav hmotnej núdze nájomcu musí existovať, resp. pretrvávať ku dňu, kedy sa má nájomca z bytu vysťahovať, nemožno logicky ani gramaticky vykladať takým spôsobom, že kedykoľvek v čase po doručení výpovede až do času vysťahovania sa nájomcu z bytu, bude možné prihliadať na skutočnosť, že sa tento nájomca dostane do stavu hmotnej núdze. Ak by pripustili výklad ustanovenia podľa súdu prvej inštancie, každý jeden nájomca, ktorý dostane výpoveď z nájmu z dôvodu neplatenia nájomného, resp. služieb spojených s nájmom, a tento byt bude i naďalej po uplynutí výpovednej lehoty užívať, pričom následne, možno až po pár rokoch sa dostane do stavu hmotnej núdze, na ťarchu prenajímateľa tento bude ku ňu vypratania bytu povinný mu poskytnúť náhradné ubytovanie, hoci v čase, keď bola nájomcovi doručená výpoveď tento sa v hmotnej núdzi nenachádzal. Ak by sa prijal takýto výklad interpretovanej právnej normy, bude to návod (precedens) ako sa čo najdlhšie v byte udržať a počas toho si „zabezpečiť“ stav hmotnej núdze. Poukázal na komentáre k Občianskemu zákonníku, a taktiež na Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.03.2011, sp. zn. 3 Cdo 133/2009 /R 40/2012), Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.02.2014, sp. zn. 9Co/64/2014, Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 07.05.2019, sp. zn. 12Co/13/2019. Poukázal aj na to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal so žalobcom uvádzanými tvrdeniami vo vyjadrení zo dňa 26.02.2025, a to najmä, že žalovaný počas celého súdneho konania nepreukázal, že bol ku dňu doručenia výpovede, v tej dobe spolu s manželkou – J. B., objektívne v hmotnej núdzi. Súd prvej inštancie v rozsudku nezdôvodnil, ako dospel k záveru, že žalovaný 1 sa nachádza v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov. Zároveň sa súd prvej inštancie nevysporiadal s tvrdeniami žalobcu že žalovaný 1 má od 01.11.2024 má uzatvorený nájom bytu u iného prenajímateľa. Súd prvej inštancie nedostatočne

jasne, zrozumiteľne a dôveryhodne odôvodnil rozsudok v merite veci, čím taktiež porušil právo žalobcu na spravodlivý proces.

6. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalobcovi poskytnúť náhradné ubytovanie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalobcovi poskytnúť náhradné ubytovanie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru ohľadom dôvodnosti nároku žalovaného na poskytnutie náhradného ubytovania. Časť výroku I., ktorou súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť vypratať byt so spoluzijúcimi osobami, odvolaním napadnutá nebola a nepodliehala odvolaciemu prieskumu.

9. Podľa § 710 ods. 4 OZ, ak bola daná výpoveď z dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. d), že nájomca nezaplatil nájomné alebo úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu, a preukáže, že ku dňu doručenia výpovede bol v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov, výpovedná lehota sa predlžuje o ochrannú lehotu, ktorá trvá šesť mesiacov.

10. Podľa § 712a ods. 3 veta prvá OZ, ak sa nájomný pomer skončil z dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. d) nájomcovi, ktorý preukáže, že je v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov, nájomca má právo len na náhradné ubytovanie.

11. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/ a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

13. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Nepostačuje uviesť iba všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých boli tieto skutkové zistenia vyvodené. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

14. Odvolateľ primárne namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil, keď konštatoval, že žalovaný bol objektívne v hmotnej núdzi ku dňu, kedy sa má z bytu vysťahovať - teda ku dňu mu súd uložil povinnosť vypratať byt, nie ku dňu výpovede z nájmu bytu – čím mu vznikol nárok na poskytnutie náhradného ubytovania. Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že rozhodnutie súdu o uložení povinnosti nehnuteľnosť vypratať, ako aj určenie, či osoba povinná vypratať nehnuteľnosť má nárok na náhradné ubytovanie, je rozhodnutím deklaratórnym. Deklaruje už existujúci stav, nekonštituuje (nevytvára) nový právny stav. Osobe, ktorej nájom skončil, vznikla povinnosť sa z nehnuteľnosti vysťahovať nasledujúcim dňom po dni, kedy zanikol nájomný vzťah a v tento deň jej aj vzniká nárok na náhradné ubytovanie (pokiaľ sú na to splnené zákonné podmienky). Ak nájomca nehnuteľnosť vypratať odmieta, ako je tomu aj v tomto prípade, je vecou súdu, aby na základe žaloby prenajímateľa uložil povinnosť vypratať nehnuteľnosť, prípadne rozhodol aj o nároku na náhradné ubytovanie. Stále však ide o rozhodnutie, ktorým sa potvrdzuje určitá skutočnosť, ktorá už reálne existuje (povinnosť vypratať nehnuteľnosť). Nevytvára sa nový právny stav, neukladajú sa nové povinnosti, ani nevznikajú, nezanikajú a nemenia sa práva a povinnosti medzi stranami konania. Typickým príkladom konštitutívneho rozhodnutie je napr. rozhodnutie, ktorým sa ruší a vyporiadava podielové spoluvlastníctvo, výsledkom ktorého je aj nové usporiadanie vlastníckych vzťahov k veci.

15. Je potrebné vziať na zreteľ aj citované znenie ust. § 710 ods. 4 a § 712a ods. 3 veta prvá OZ. Tieto ustanovenia vzájomne pôsobia v situácii, keď bola daná výpoveď z dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. d) OZ (ako je tomu aj v prejednávanej veci), avšak každé upravuje iný hmotnoprávny inštitút. Ust. § 710 ods. 4 OZ upravuje podmienky predĺženia výpovednej lehoty o ochrannú lehotu, ktorá trvá šesť mesiacov, pričom jednoznačne zakotvuje, že otázka existencie hmotnej núdze sa posudzuje k dňu doručenia výpovede. Naproti tomu, ust. § 712a ods. 3 veta prvá OZ upravuje právo nájomcu na náhradné ubytovanie, pričom moment, ku ktorému je potrebné posudzovať / preukazovať existenciu hmotnej núdze, je možno vyvodiť len nepriamo zo znenia „ak sa nájomný pomer skončil z dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. d) nájomcovi, ktorý preukáže, že je v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov“, z čoho je potrebné vyvodiť, že existencia objektívne danej hmotnej núdze na strane nájomcu sa má posúdiť ku dňu kedy nájomný pomer skončil, pričom je zjavné, že nasledujúci deň už nájomcovi nesvedčí právo nehnuteľnosť užívať a je povinný sa z nej vysťahovať.

16. Navyše, pokiaľ by sme vychádzali z právneho posúdenia súdu prvej inštancie, a teda že hmotná núdza § 712a ods. 3 veta prvá OZ sa posudzuje ku dňu, kedy je podľa rozhodnutia súdu žalovaný povinný byt vypratať, potom by sme museli pripustiť, že moment vzniku povinnosti z bytu sa vyťahovať nastáva až po uplynutí lehoty na plnenie (15 dní od poskytnutia náhradného ubytovania), je teda vylúčené, aby otázku splnenia podmienky existencie hmotnej núdze na strane žalovaného súd mohol posúdiť k momentu, ktorý nastane v budúcnosti až po vydaní rozhodnutia samého. Je potrebné mať na pamäti, že súd rozhodujúci o nároku na vypratanie nehnuteľnosti, ako aj nároku na náhradné ubytovanie skúma otázku existencie (či neexistencie) subjektívneho práva a jemu korelujúcej subjektívnej povinnosti vo sfére práva hmotného, teda súd svojím rozhodnutím poskytuje ochranu už existujúcemu právu a deklaruje existenciu subjektívnej právnej povinnosti.

17. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil, z čoho vychádzal, keď konštatoval, že sa nestotožnil s názorom žalobcu, že hmotnú núdzu je potrebné preukazovať ku dňu doručenia výpovede. Svoje závery neprepojil s relevantnou právnou normou, nevysvetlil ako ju interpretoval a aplikoval na prejednanú vec.

18. Pokiaľ ide o samotné posúdenie otázky hmotnej núdze, súd prvej inštancie najskôr v bode 7. odôvodnenia rozsudku uvádza, že žalobca spochybnil, že by žalovaný preukázal existenciu hmotnej núdze na jeho strane, následne hneď v bode 8. odôvodnenia uvádza, že je nesporné, že žalovaný je hmotnej núdzi, čo si vzájomne odporuje. Z rozsudku nie je možné vyvodiť, akým spôsobom žalovaný hmotnú núdzu preukazoval a z čoho súd prvej inštancie vychádzal, keď mal objektívny stav hmotnej núdze na jeho strane za preukázaný. Odvolateľovi je potrebné dať za pravdu aj v tom, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že žalovaný má od 01.11.2024 uzavretý nájomný vzťah u iného prenajímateľa. Odvolací súd preskúmal obsah spisu a zistil, že žalobca v podaní doručenom súdu 27.02.2025 uviedol, že žalovaný je od 01.11.2024 nájomcom bytu na K. G. u p. K. L., o čom aj predložil oznámenie zo dňa 09.12.2024 (č. I. 104), pričom súd prvej inštancie uvedené vyjadrenie nedoručil právnemu zástupcovi žalovaného, a to ani na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 05.03.2025,

príčom zo zápisnice z uvedeného pojednávania, na ktorom súd aj meritórne rozhodol nevyplýva, že by súd uvedenú listinu vykonal ako dôkaz.

19. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami (a zároveň nesprávnym právnym posúdením veci) k znemožneniu žalobcovi realizovať jeho procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na to, že súd prvej inštancie rozhodnutie fakticky v relevantných záveroch neodôvodnil právne ani vecne, nie je dobre možné tento nedostatok napraviť až v druhoінштанčnom konaní pred odvolacím súdom. V dôsledku toho odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalobcovi poskytnúť náhradné ubytovanie a závislom výroku II. o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

20. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o nároku žalovaného na náhradné ubytovanie, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). Je potrebné dôsledne pristúpiť k posúdeniu skutkových tvrdení strán a nimi navrhnutých dôkazov najmä so zameraním na posúdenie, či žalovaný preukázal, že bol v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov v čase, keď mu nájom skončil. Súd prvej inštancie starostlivo posúdi aj argumenty protistrany, všetko čo v konaní vyšlo najavo, vrátane listinných dôkazov. Výsledky vykonaného dokazovania je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP odôvodniť tak, aby skutkové a právne závery súdu boli vyčerpávajúco a logicky vysvetlené, nevzbudzujúce pochybnosti o dôvodoch samotného rozhodnutia.

21. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

22. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).